

De kogel door de kerk...

We waren nog maar pas bevrijd. Voor de jeugd brak er een spannende tijd aan. Er gebeurden dingen die nu 50 jaar later ongeloofwaardig klinken. In de lagere school waren Amerikaanse soldaten gelegerd. Café Daniëls werd als noodschool gebruikt. De klassen kregen om beurten les.

Bij mij in de klas zat Jo Meijers. Jo las boeken over Arendsoog en Winnetou, hij kon urenlang vertellen over de Indianen. Wanneer ik nu al schrijvend hieraan terugdenk, dan waren het de gebruiken van de Indianen die Jo het meest intrigeerde; het roken van de vredespijp, de eeuwige jachtvelden en gebarentaal waarmee ze communiceerden.

Toen Jo in 1993 kwam te overlijden en tijdens toespraken bij zijn begrafenis het verhaal over 'witte stenen' werd aangehaald, dacht ik aan zijn verhalen van vroeger, toen hij vertelde over witte stenen die gesneuvelde indianen begeleiden naar de eeuwige jachtvelden. Jo wist ook veel te vertellen over cowboys, dat zij revolvers droegen en hoe ze daarmee elkaar en de indianen te lijf gingen. In zo'n revolver gingen wel zeven kogels te gelijk.

Het was 1946, vlak na de oorlog. Ik wist dat mijn vader in die tijd een revolver had, hij hield hem verborgen in zijn gereedschapskist die onder een werkbank stond in ons toenmalige tuinhuis "de keet" genoemd. Zoals alle vaders was ook hij er zich niet van bewust dat zonen als een soort instinkt de geheime plekjes van hun vader kennen en dat zoonlief Cor afwist van de revolver.

Toen ik dit aan Jo vertelde weigerde hij het te geloven. Dat moest ik bewijzen!

Op een goeie dag, Pap was naar zijn werk, haalde ik de revolver tevoorschijn en nam hem mee om Jo te

overtuigen. Vol trots toonde ik het wapen. Zou dat ding het ook wel doen? Om dat uit te proberen heb je kogels nodig. Waar Pap de kogels bewaarde dat wist ik niet, misschien had hij er wel geen. De kogels die wij als kinderen verzamelden en vaak in onze broekzak mee schouwden, pasten niet, hoogst waarschijnlijk betrof het een Engelse revolver. In die tijd, zo vlak na de oorlog was scherpe munitie

dagelijks speelgoed, overal lagen kogels en delen van handgranaten, achter gelaten door Amerikaanse, Engelse en Canadese soldaten. Wat ik mij nu wel eens afvraag is waarom onze ouders en het schoolpersoneel hier niets van wisten, wij als kinderen zagen geen gevaar, zelfs niet toen kogels met de punt in de grond en met hamer en spijker werden afgeschoten, bizar maar waar.

Het experiment met de revolver moest worden uitgesteld.

De tijd verstreek. Op een goeie dag kwamen er ook Engelse kogels in omloop bij de verzamelaars. Er waren er bij die pasten in de loop van 'mijn' revolver. Op een Woensdagmiddag zou het gebeuren.

Pap was naar zijn werk, ik zou verschijnen met de revolver. Jo en ik togen naar de wei van Cleven, welke was gelegen achter de kerk. Als schietschijf diende een lege benzineblik die op een afrasteringpaal was geplaatst. Ik zou eerst schieten, het was per slot van rekening 'mijn' revolver. Er werd een

kogel in de cilinder gedaan en ik legde aan, lange tijd was het stil. Er was een stem binnen in me die zei; 'Corke dit mag niet'. Misschien was het wel de engelbewaarder want die bestond nog in die tijd. Jo werd ongeduldig en riep: "Geef hier dat ding, je durft niet". Daarop klonk het schot, ik tuimelde achterover.

De knal was hard en de schrik was groot, dit moest iemand gehoord hebben. We zetten het op een lopen in de richting van het bos. Naar onze boomhut daar waren we veilig, van daaruit konden we de wei van Cleven overzien.

"Je hebt misgeschoten", zei Jo, "de benzineblik staat er nog". Mijn rechterarm begon zeer te doen, de kracht van de terugslag van het wapen was enorm, waardoor mijn arm helemaal blauw aanliep. 'Alles is stil, zo te zien heeft niemand iets gemerkt'. Pas uren later gingen we naar huis, bang en onder de

indruk van wat er was gebeurd. "Hoe kom je aan die blauwe arm", vroeg mijn moeder. "Uit een boom gevallen in de wei van Cleven", was mijn antwoord.

De Zondag na dit voorval beweerde meneer pastoor vanaf de preekstoel dat hij afgelopen woensdagmiddag in de kerk glasgerinkel had gehoord en dat hij zich zorgen maakte over de slechte staat van de glas in lood ramen. Zou het gedreun van het geschut tijdens de nadagen van de oorlog hiervan de oorzaak zijn? Jaren later ontdekte ik zelf tijdens een vervelende preek van pastoor Gorissen een gat in het glas-in-loodraam van de rechter zijbeuk van de kerk, precies onder de oksel van onze lieve Heer. Jo had gelijk, ik had die bewuste woensdagmiddag in 1945 behoorlijk mis geschoten.

Cor Geilen